

MIHU, IOAN

n. 17 octombrie 1854, Vinerea, jud. Alba
d. 2 iulie 1927, Orăștie, jud. Hunedoara

Primii ani de studiu și i-a definitivat la Orăștie și mai apoi la liceul din Sibiu, unde ia bacalaureatul în anul 1873. Pentru a-și definitiva studiile a plecat din Transilvania la Universitatea din Graz și la Budapesta, unde a studiat dreptul. A susținut doctoratul în drept în anul 1883.

După întoarcerea în Transilvania, cu studiile definitive, s-a așezat la Orăștie unde a deschis un birou de avocatură. Deși încercase înainte un stagiul de adjunct la Tribunalul din Deva, a renunțat, deoarece i s-a părut o muncă prea solicitantă. În anul 1885 a întemeiat Banca *Ardeleana*. Se dedică fixării caracterului național și românesc al instituțiilor economice existente. Acest lucru îl face să afirme că „nici un popor și nicio țară, nu e în stare a face pași serioși spre civilizație, dacă nu va pune înainte de toate temelia solidă a progresului său economic”. Pe lângă aceste activități întreprinse, Ioan Mișu conducea aproape toată mișcarea românească din Orăștie. De pildă, era președinte al comitetului parohial și al „Societății de lectură a inteligenței române din Orăștie și jur”, director al despărțământului IX al „Asociației Transilvane”, membru al Sinodului arhidiecezan al Congresului bisericesc, dar și asesor al Consistoriului din Sibiu. A fost președintele „Reuniunii Economice” care a luat ființă la 10 martie 1897, având scopul de a servi progresului agricol, industrial și comercial al românilor din județul Hunedoara. A funcționat ca director al Astrei, despărțământul de la Orăștie, până în luna mai 1898.

Pe plan politic a luat parte la conferința națională din anul 1887, fiind secretar alături de Vasile Lucaci sub președinția lui Gheorghe Pop de Băsești. La conferințele următoare ale Partidului Național Român din 1890 și 1892 a deținut aceeași funcție. În anul 1892 nu se implică în acțiunea memorandiștilor, dar rămâne în partid. Ioan Mișu s-a retras din conducerea Băncii *Ardeleana*, dar nu și din consiliul de administrație, lăsând ca urmaș în conducere pe Aurel Vlad. După retragere și-a petrecut majoritatea timpului la Vinerea, cumpărând din agoniseala adunată mai multe proprietăți din zonă. În anul 1905, din motive personale, părăsește și consiliul de administrație. Acest lucru nu a însemnat părăsirea vieții publice întru totul.

În vara anului 1908 este numit președinte al „Societății pentru fondul de teatru român”, înființată încă din anul 1870, unde a fost ales de adunarea generală ținută la Oravița. În vara anului 1910, Mișu a făcut un gest care a surprins multă lume în Transilvania, donând suma de 25.000 de coroane pentru înființarea unui „fond al ziaristilor români din Ungaria”. Ideea a comunicat-o în 21 iunie 1910 lui Vasile Goldiș și Valeriu Braniște. În același an a tratat cu contele István Tisza unele modalități de împăcare româno-maghiară, însă fără niciun succes. A mai urmat o tentativă de împăciuire în februarie 1913, dar Mișu a refuzat să dea urmare acestei invitații. Treptat nu s-a mai implicat în viața publică, refuzând invitațiile care veneau din partea celorlalte elite transilvănene de a lua parte alături de ei la viața politică și culturală din România.

Primul Război Mondial îl găsește pe Ioan Mișu la Vinerea. În anul 1917, într-un context în care se pregătea paralizarea băncilor românești, Ioan Mișu preia conducerea Băncii *Albina*, pe care o va redresa. După prăbușirea Monarhiei Austro-Ungare a susținut unirea tuturor românilor într-un stat unitar, uzând de principiul wilsonian al autodeterminării. În acest context, redactează la 25 noiembrie 1918 „un crâmpeiu de gânduri în preajma adunării naționale de la Alba Iulia, convocată pentru 1 decembrie

1918". La un an după Marea Unire, în toamna anului 1919, Iuliu Maniu i-a cerut să candideze la Senat sau la Camera deputaților în primul Parlament al României Mari, dar a refuzat.

A murit în 2 iulie 1927 în casa de la Orăștie, aproape uitat, iar la 4 iulie într-o zi însorită de vară a fost înmormântat la Vinerea, alături de fratele mai mic Simion, mort în anul 1905, și alături de părinții săi, Ioan și Paraschiva Miha.